

[Jørgen Jørgensen.]

for Landbruget (Afbrydelse). Ja, jeg tror, at de fleste Landmænd vil sige, at de Aar, hvor vi havde Maksimalprisen, var alligevel de bedste Aar, Landbruget har kendt, økonomisk set. (A. C. D. Petersen: Det var ikke Maksimalprisens Skyld). Det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen siger, at det var ikke Maksimalprisens Skyld, men det kan være, de samme Landmænd vil sige, at det var godt, den ikke laa højere, for saa havde Ulykken været saa meget større, da Krisetiden kom.

Forholdet var det, at Maksimalprisen var saaledes, at vi fik en særdeles god Betaling for de Varer, vi skulde sælge til disse Priser. Men de Minimalpriser, man her paa visse Omraader fastsætter ved disse Foranstaltninger, maa ligge i Underkanten, hvad angaar Rentabilitet. Ingen vil kunne kræve, at der for det danske Landbrug skal skabes en Særstilling, saaledes at de til enhver Tid er sikret det fulde Udbytte af deres Arbejde, for det kan intet andet Erhverv kræve, og saadan er heller ikke nogen andet Erhverv stillet. I et frit Erhverv er der Risiko, og i et frit Erhverv er der Chancer. Det danske Landbrug har aldrig ønsket andet og ønsker heller ikke regulerende Foranstaltninger fortsat udover den Tid, da det er nødvendigt for at værne de Folk indenfor det danske Landbrug, der uden egen Skyld er kommet i Vanskeligheder, som de ikke kan klare selv.

Jeg vil tro, at det forstandigste, det danske Landbrug kan gøre nu — og dette Syn tror jeg deles af det overvejende Flertal indenfor dansk Landbrug —, er det at sige: det, der her foreslaas, er ikke noget, der skaber gyldne Kaar for Landbruget, men det skaber en Ro, en vis Stabilitet i Priserne og en Mulighed for, at den Landmand, der nu selv vil gøre sit yderste, kan slippe igennem, og saa haaber vi paa, at der kommer Tider, der er bedre, saa det danske Landbrug uden Støtteforanstaltninger af nogen Art kan naa til, at det igen bliver lønnende at dyrke den danske Jord og omsætte Husdyrprodukterne, saaledes som vi har kendt det i de Aar, der er gaaet.

Naar man fra en enkelt Side i Dag har sagt, at de Foranstaltninger, der her foreslaas gennemført for Landbruget, ikke vil medføre saa gyldne Kaar for Landbruget, at man i Forbindelse dermed kan stille Krav om, at andet kobles til, eller kræve andet gennemført, saa vil jeg sige, at jeg tror, det beror paa en Misforstaaelse, naar man fra visse Sider vil give det Udseende af, at de Arbejdsløshedslove, som drøftedes her i Gaar, er en Betaling, Landbruget skal yde

Arbejderne her i Landet. Sandheden er, at den Hjælp, som Arbejderne skal have, ogsaa de Arbejdere, der bliver Tale om efter den Lovgivning, der drøftedes i Gaar, vil de kunne faa efter den Lovgivning, vi har; men det, der er Problemet, er: vilde det ikke være klogt, om Staten søger i videst muligt Omfang at støtte den Forsikringstanke, der ligger i den gennemførte Arbejdsløshedslovgivning?

Spørgsmaalet drejer sig altsaa ikke om selve Betalingen, men om, hvorvidt man skal opretholde den Ordning, som alle er enige om er den bedste, og lade Staten yde en Støtte til at begynde med for at aflaste Kommunerne, som jo ellers maa betale. Jeg siger, det er ingen Betaling, det er kun en rimelig og fornuftig økonomisk Ordning, et rimeligt Hensyn at vise overfor andre Borgere i Landet. Hvis de Ting, der drøftes i disse Dage, kan gennemføres, er det min Tro, at det vil skabe en Ro i Samfundet, som alle vil være tjent med, i hvert Fald alle, der ønsker, at vi skal gaa en Tid i Møde, hvor Orden hersker i Landet.

Jeg anbefaler de foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling.

Oluf Pedersen: De foreliggende Lovforslag har givet Anledning til en Diskussion om, hvorvidt Landbrugets Økonomi er mere eller mindre god. Der kan være Grund til at slaa fast, hvad enkelte af de foregaaende Talere har været inde paa, nemlig at de foreliggende Lovforslag ikke gaar ud paa at give Landbruget som saadant en virkningsfuld Støtte fra andre Erhverv, men at foretage en ændret Fordeling indenfor Landbruget selv, saa at der altsaa ikke er Spørgsmaal om, hvorvidt man ønsker, at Landbtuger skal have mere Støtte, men om, hvorvidt Staten skal gribe ind og flytte Byrderne fra visse Landmænd til andre.

Man kan sige, at alle de Forslag, vi har faaet forelagt i denne sidste Del af Rigsdagssamlingen, er paa Linie med hinanden. Vi har først faaet planøkonomiske Foranstaltninger, og den højtærede Socialminister er jo klar over, at planøkonomiske Foranstaltninger nødvendigvis — saadan har det altid været — skaber øget Arbejdsløshed, og derfor er det ogsaa nødvendigt at sørge for flere Midler til Mildnelse af Arbejdsløsheden. Jeg skal holde mig til de foreliggende Lovforslag, men maa dog sige nogle ganske faa Ord om det historiske.

Lidt efter lidt er vi kommet ind i et økonomisk System, som ganske svarer til det, vi havde under Enevælden for 150